

La Llengua Trossejada

Amb un escamot de tropa
n'és vingut un capità;
un home en tota la vila
ben segur no trobarà.

Vells i nois, per nostra terra,
lluïten valents molt tems fa;
les dones, tot fent desfiles,
no paren mai de cantar.

La cançó no l'entén gaire,
no l'entén el capità;
però li escou la tonada,
que fins el fa trasmudar.

-No puc més- diu al corneta-,
tot seguit ja pots cridar
que ventaré una mordaça
al qui canti en català.

Les dones senten la crida
i se'n posen a cantar;
per cada carrer que passa
un cor se sent esclatar.

En oir tantes cantúries
perd el seny el capità;
empaita una pobra dona
que, estranyada, se'l mirà.

La dona s'atura i canta,
canta ardida en català;
bufetada que li'n dóna
no la fa pas gens callar.

Dins de la boca, amb quimera,
un drapot li fa posar;
els llavis encara es mouen,
es mouen en català.

Allavors li clou els llavis,
possant-hi a sobra la mà;
mes encara els ulls li parlen,
li parlen en català!

Li lleva el drap de la boca
i amb el sabre se n'hi va;
deix la llengua trossejada,
que mai més podrà cantar.

El fill que duu en ses entranyes
la qui ja no pot parlar,
dins el ventre de sa mare
ja glateix en català.

Frederic Rahola i Trémols

(Cadaqués, 1858 – 1919)